

Fru Charlotte Antonsen var meget optaget af justitsministerens udtalelser. Jeg ved jo, at ikke bare Venstre er optaget af boligens ukrænkelighed, grundlovens § 72, men at andre også er det, og det skyldes vel det notat, man har fået også på Venstres foranledning fra Justitsministeriet om, i hvilket omfang der gribes ind med reguleringer på mange områder: miljøområdet, planområdet osv.

I Det Radikale Venstre mener vi nu nok, at hvis man vil have arbejdsmiljøet til at fungere ordentligt, specielt i Danmark med en så stor offentlig sektor som den, vi har, er det altså nødvendigt at forsøge at forebygge nogle af alle de skader, der sker.

Så lige den lille del af arbejdsmiljøloven, som det her handler om, er vi enige i. Men vi synes, det er en interessant debat, Venstre har rejst, og vi vil deltage i den med interesse.

Tom Behnke (FP):

Hvornår er der tale om en arbejdstager? Hvornår er der tale om en arbejdsplads? Det, hele debatten kører omkring, er i virkeligheden definitionen af de begreber. Det er definitionen af de begreber, der har nødvendiggjort, at der bliver gjort noget ved området. Hvem fastsætter definitionen? Er det Arbejdstilsynet selv? Er det Folketinget? Er det ministeren? Hvem?

Når det er Arbejdstilsynet, der fastsætter definitionen og ikke kan gøre det på en anstændig måde, er det, at vi reagerer fra oppositionens side og fremsætter forslag i Folketinget og beder regeringen om at stramme op.

Hvornår er der tale om en arbejdstager, og hvornår er der tale om en arbejdsplads? Manden på taget var vel ikke arbejdstager i den situation. Hvem har i givet fald givet ham arbejdet? Var der tale om en arbejdsplads? Det var der jo egentlig heller ikke. Hvordan kunne Arbejdstilsynet overhovedet gå ind i den situation?

Arbejdsministeren var oppe og sige, at alle, der er i et ansættelsesforhold, er omfattet af arbejdsmiljøloven. Manden på taget var ikke i noget ansættelsesforhold, men alligevel var han omfattet af arbejdsmiljøloven. Eller var han? For hvis vi skal tage ministerens ord for pålydende, er der jo ingen problemer. Så har Arbejdstilsynet klart gjort en fejl, og så skulle Arbejdstilsynet have holdt sig langt væk fra det private hjem, for i private hjem, hvor den person, der selv bor i hjemmet, laver mad, sætter antenne op, renser tagrender eller lignende, er der ikke tale om et

ansættelsesforhold, og ministeren sagde fuldstændig ordret, at kun i de tilfælde, hvor der er tale om et ansættelsesforhold, er man omfattet af arbejdsmiljøloven.

Altså burde der ikke være nogen problemer, men det er der, og derfor er det nødvendigt, at Folketinget får strammet op på det her.

Under det sidste forslag, vi behandlede, konfronterede jeg også ministeren med noget, ministeren havde sagt her fra talerstolen, som ministeren så ikke kommenterede, men hvis ministeren heller ikke ønsker at kommentere det her, vil ministeren selvfølgelig blive konfronteret med det under udvalgsbehandlingen, hvor der vil blive stillet mange spørgsmål lige præcis til det her, så ministeren slipper ikke for at svare.

Det, der er vigtigt, er, at Arbejdstilsynet udøver sin kontrol og sin virksomhed på en sådan måde, at det mindst muligt krænker privatlivets fred. Det må være overskriften. Det må være sådan, at Arbejdstilsynets medarbejdere ikke fremover skal have lov til uden nogen form for kendelse, uden nogen form for begrundet mistanke om, at der foregår noget ulovligt, at vade ind på private ejendomme. Det er ikke rimeligt med det misforhold, at hvis der er tale om en tredobbelt rovmorder, skal politiet have udfyldt alverdens blanketter og opfyldt et hav af betingelser, for at det må have lov til at gå ind og anholde vedkommende, mens Arbejdstilsynet bare kan vade ind, som det har lyst. Det er ikke rimeligt med den forskelsbehandling, og derfor skal der selvfølgelig som et minimum være en begrundet mistanke om, at der foregår noget ulovligt.

Man kunne også, som det i forslaget er ridset op med de tre pinde, forlange, at det enten kan ske på anmodning fra arbejdstageren, at det kan ske ved, at der er klager over arbejdsstedets indretning eller over andre forhold, eller at der er tale om egentlige arbejdsulykker. I de tilfælde ville det være rimeligt, at Arbejdstilsynet gjorde det, men ellers ikke.

Grundloven beskytter borgerne mod overgreb fra det offentlige, og Fremskridtspartiet er helt enig i, at det offentliges opgave er at beskytte borgerne mod overgreb fra andre borgere, men at det bestemt ikke er en offentlig opgave at sikre borgerne mod overgreb fra dem selv. Hvis man skulle føre den tanke helt igennem, ville det jo være nødvendigt for offentlige kontrolpersoner at følge hvert enkelt individ her i landet 24 timer i døgnet for at se, at det nu ikke kom til skade. Hvad når man står og skræller